

give deres Hær den preussiske Hærs Indretning, men at han antager, at, dersom der bliver en Krig og de komme til at gjøre Erfaringer ved denne, saa ville de komme til at gaa dette Skridt videre, og saa venter han, at Militsheren skal blive afløst af en staaende Hær. Dette er naturligvis af det ærede Medlem blevet givet Anvendelse paa vore Forhold. Han siger: Vi have Erfaringer fra Krigen, og det er dem, vi skulle bygge paa, og derfor skulle vi ikke bevæge os hen imod en Militshær, men derimod søge at faae en staaende Hær, og det en saa fast militær Krigshær, som det paa nogen Maade er muligt at faae. Det er den Slutning, han, med Hensyn til vore Forhold og den Vej, vi bør gaa, drager af det, der er sket i Schweiz. Men deri tror jeg, at han har Ret. Han paaviste dernæst ogsaa, at man i Belgien heller ikke troede paa Neutralitetens ene saliggjørende Virkninger, men at man der rustede sig. Ja, det vil sige, at der er et Parti der, som forlanger store Rustningsudgifter; men det ærede Medlem bemærkede selv, at de rigtignok endnu ikke havde faaet dem. Ja, saa lad dem først faae dem, thi først da kan man med Sandhed sige, at Belgien har gjort et Skridt i samme Retning, som man tror, at Schweiz har gjort; de have jo ikke gjort det, saalænge Regjeringen ikke har gjort det. Forøvrigt har jeg ikke mærket Noget til, at Schweiz eller Belgien have havt i Sind eller moveret Afstaaelsen af deres neutrale Stilling, de have formodentlig ikke følt nogen Skade af den; men naar det er Tilfældet, ved jeg ikke, hvorfor vi skulde lade os afstrække fra at komme i en saadan Stilling, som de, der ere i en lignende, finde sig vel ved at være i. Jeg tror altsaa slet ikke, at den Bemærkning, der i saa Henseende fremkom fra det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgtreds, har den Betydning, som den fik Udseende af, idet man hørte den udtales. Jeg tror, at, naar den bliver læst og man overveier den, saa vil man se, at den dog i Grunden aldeles ikke svækker den Politik, som Tjehning har udtalt at være den for Danmark heldigste. Om Kjøbenhavns Befæstning, kort sagt om hele Vesten, skal jeg aldeles ikke udtale mig, i den glade Stemning, hvori jeg for Dieblisset er lige overfor de Udgifter, der nu ere tilfæde, og det skulde bedrøve mig, om jeg senere skulde faae Anledning til at søle mig kaldet til atter at tale derom.

Thomsen: Tiden er saa langt fremrykket, at jeg skal gjøre de Bemærkninger, jeg har at

fremsette, korte, og jeg kan det saameget mere, som Hovedtanken i det Forslag, der foreligger til Behandling, jo for en Del er den samme som den, der fandtes i et tidligere Forslag vedrørende samme Sag, nemlig det, der blev indbragt i Samlingen 1872—73. Det er jo derfor meget naturligt, at en hel Del af de Bemærkninger og de Indvendinger, som dengang kom frem, ogsaa ere komne frem nu. Det var naturligt, at man maatte forpente en Udtalelse om, at det, der skulde være en Hovedstøtte for Landets Eksistens, var en god Politikk udadtil. Det er en af disse Sandheder, som vistnok faar Tilslutning af Alle, og det er en af de Sandheder, der vistnok ikke nogenstunde have været bestridte; men medens denne Basis ønskes og fordres af Alle, saa er det ganske vist ikke Tilfældet, at Alle have den Tro, at man vil kunne nydes med den alene. Jeg tror ogsaa, at Alle kunne slutte sig til det Onske, der kom frem fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgtreds (Holstein-Ledreborg), om, at det maatte kunne lykkes os at føre vor fremtidige Udvikling saaledes, at vi kunne blive et mønsterværdigt Folk med Hensyn til vor indre Politikk, og jeg kan kun sige, at det altid skal være mig hørt at mødes med det ærede Medlem i enhver Bestræbelse, naar den gaar ud paa at gjøre os til et oplyst og ædelt Folk, som ikke søger sin Storhed i at puffe paa sine Rettigheder, men sætter sin Stolthed i i enhver Henseende at gjøre sin Pligt. Jeg tror imidlertid, det er naturligt, at vi erkjende, at disse Midler alene ikke ere tilstrækkelige til at bevare Sikkerheden for Landet. Forjaaavdt der af andre Indvendinger er fremkommet den, at Befolkningen ved de forskellige Forslag er blevet i en foruroligende Grad stigende, og forjaaavdt man i den Anledning har fremført Tal, som jo vistnok maatte forbause, saa kan jeg dertil ikke sige Andet, end at jeg synes, man har behandlet disse Talstørrelser med en mærkkelig Behændighed, saaledes at de i Virkeligheden ere komne til at være adskilligt mere, end de fortjene. Der blev idag af et æret Medlem ytret, at det, der var forlangt af den høje Regjering, var en Sum af 60 Millioner Kr., men med stor Behændighed, ved Hjælp af Prisfigning osv., vorede denne Sum strax til 90 Millioner Kr., og da der i dette Beløb fandtes 14 Millioner Kr., som man jegerede burde være 60 Millioner Kr., saa lagde man disse 60 Millioner til, uden endda at trække de 14 Millioner fra, og kom hurtigt til at rykke op til 150 Millioner. Som en Snebolt, der ruller, vorede Summen meget hurtigt for den næste Løber til